

Adrià Pujol

23 gener 2018

Adrià Pujol i Cruells (Begur, 1974). Antropòleg i escriptor, compagina la docència amb la recerca i la museografia. Escriu al *Diari de Girona*, al *Nacional.cat* i a *El País*. Ha publicat assaig, biografia, ficció i memorialisme. Els seus darrers llibres són *Guia sentimental de l'Empordanet* (Pòrtic, 2016), *La carpeta és blava* (Labreu, 2017) i *Els barcelonins* (L'Avenç, 2018). També és l'autor de la versió catalana de *La disparition* de Georges Perec, titulada *L'eclipsi* i publicada per L'Avenç l'any 2017.

Retorn

El gat del patró a l'ull blanc de l'escala. Era bell. Treia el cap entre els balustres de l'últim replà. Es mirava l'enrenou d'entrades i sortides de baix. Canvi de mes, canvi d'estadants.

El grum els deixava les maletes al rebedor. A l'americana li va semblar que el gat pensava coses. S'havien acabat les vacances i el seu marit havia dit que no. Perquè no volia animals a casa. Les excuses passaven pel vol d'avió, les vacunes, els permisos.

—Un gat toscà no pot viatjar als Estats Units d'Amèrica com si fos una camisa.

L'americà va encaixar amb el patró i li va donar una propina. Els ulls del patró es van dilatar un mica. Va desitjar-los un bon viatge. L'americà li va cantar les excel·lències de l'establiment. L'americana va plegar les espatlles.

Van sortir de l'hotel. Ella va pujar al taxi i es va quedar mirant per la finestra. Sentia les veus dels homes que capiculaven les maletes. Després el marit va entrar, es va deixar caure al seu costat i va dir «a l'aeroport». Ella va veure que el gat sortia de l'hotel i que es fregava amb les cames del patró. El va agafar, se'l va posar a l'espatlla, com una alforja peluda. Va entrar a l'hotel, quan el taxi arrencava.

El gat la mirava.

Havia sortit el sol. La plaça, el monument de la guerra, les façanes de guix i els bancs verds, tot semblava acabat de fer, llustrós. Els pintors de cavallet tornaven a copiar l'estampa, després de la pluja. Les palmeres i els hotels de primera línia tremolaven, reflectits als escocells negats. Al port petit, els pescadors de la dàrsena tallaven cuca viva amb navalles fulgents. La gent de les barques habitades obria els ulls de bou. Engegava les ràdios. Estenia llençols. Les guspines del mar esquitxaven la plaça de diamants.

—Tenim temps i diners. No costava gaire, endur-nos el gat. Jo vull un gat. Vull cuidar-lo. A casa nostra. El nostre jardí i el gat, una caseta, els lliris, un platet de llet, escalar-me els cabells. Ahir el

patró em va dir que era jove i sa, i que ja està esterilitzat —va dir ella.

—Il·lusions. Tu no parles italià i el patró no parlava anglès: li demanaves tovalloles i et feia portar sabatilles —va dir ell.

Mentrestant els molls de càrrega passaven per les finestres. Les grues brillaven. Servien de miradors als petrells. Un estol de gavians seguia un pesquer que llaurava un solc blanc. Al blau. Ella va veure una renglera de banderoles a la coberta d'una fragata. L'americà va llegir un diari local durant el trajecte.

Va donar propina al taxista.

A l'aeroport van tenir temps de prendre cafè i de comprar revistes. Quan facturaven, l'home va insistir:

—¿T'imagines la pobra bèstia en una gàbia? ¿Passant per aquí?

—Sí, i adormida —va dir ella.

La primera classe era espaiosa. Els oferien les mateixes revistes que venien de comprar. A l'hora de sopar els van servir molls amb salsa d'ametlles. Després van llegir una mica. Ella va mirar amb deteniment les fotografies dels palauets italians. Es va preguntar si els vols intercontinentals no eren un disbarat. Si les escales no eren una murga. Va parlar una estona amb una dona, a la cua del lavabo. Va olorar una llimona. Van fer escala a Londres. Van dir-se coses sobre l'anglès dels britànics. Van agafar el segon avió. De matinada, ella es va menjar un ou dur. Es va posar dos sobres de sucre a la bossa. Va conèixer un matrimoni de Whitehall que venia de passar un any sabàtic a Europa. Ell va dormir gairebé tot el vol, amb un antifaç, amb el seient reclinat.

Quan van sortir dels núvols, els gratacels de Nova York van fer la rateta dins l'avió.

La megafonia, el seu idioma, les faccions, els afroamericans i l'obesitat, la iridescència neta del cel, el seu país. El marit va donar una propina a l'home de l'aparcament. Van agafar el cotxe i abans de sortir del J. F. Kennedy van passar pel túnel de rentat. A ella li hauria agradat que durés més. Els raspalls gegants contra els vidres, com dos grizzlies roses, i els regalims nevosos del sabó brut, el cotxe trontollava. Veure la llum al final del túnel, des d'aquella peixera, la va fer sentir rediviva.

El marit va donar propina als homes de granota blava que van repassar el vehicle moll amb draps. Se'l veia content. Xiulava. A la manera d'un gondoler professional.

Van trigar una hora i mitja per arribar a la seva casa de Paramus. Per les finestres passaven els grans cotxes americans, els bancs i els despoblats amb nois negres jugant a imaginar-se estrelles de l'NBA.

La grava de l'entrada va crepitjar familiar. El marit no va aturar el motor i va deixar la porta del cotxe oberta. Ella va veure el ritual. El de cada arribada. El patró de totes les sortides, cada matí, quan el marit se n'anava a treballar. Ell va introduir el ferro a l'ull del pany, va faltar el gat mecànic i va fer girar la manovella. La porta del garatge es va queixar. Dos pams, fins que va poder aixecar-la amb les mans.

—Haig de trucar que vinguin a arreglar-la. Cada vegada costa més —va dir.

—Fa tres anys —va dir ella.

—Exagerada —va dir ell, i li va picar l'ullet.

A casa van comprovar que els Faulkner els havien deixat una nota de benvinguda al dors d'una

promoció de iogurts. Els veïns s'encarregaven de regar-los les plantes i de buidar-los la bústia quan ells eren de viatge. Ells els corresponien, tot i que aquell matrimoni no feia viatges tan llargs com els seus.

Ella va obrir porticons i finestres. Va trobar de mal gust que l'aixeta del lavabo estigués mal tancada. Entrava un aire pur. Ell es va servir una aigua amb gel i llimona. Va llegir la correspondència al marbre perlat de la cuina. Li va dir:

—Podries anar a veure els Faulkner. Els hem de convidar a sopar. ¿T'animes a fer una beixamel? Si vols vaig a comprar jo.

—Sí —va dir ella, i va sortir al jardí. L'herba brillava, molla de feia poc.

Eren a casa. Sentia les escales de piano, de la filla gran. Els Faulkner la van rebre, dos somriures blanquíssims, de mútua mèdica. Van enraonar al saló. El matrimoni va estar tota l'estona agafat de la mà. Es posaven al dia, quan li van dir, riolers, que els havien sentit arribar.

—Pel cotxe, ¿oi? —va dir ella.

—No, pel sorollot de la porta del garatge. Si voleu fem una col·lecta! —van riure, les rastelleres de dents perfectes.

Ella va tornar a travessar el jardí. El marit era al garatge. Descarregava les maletes. Cap núvol al cel. Un sol blanc. Ell xiulava amb molta traça.

—Me'n vaig a comprar —va dir ella, des de la porta—, i necessito el cotxe.

—Tinc els diners a casa —va dir ell, amb mig cos dins el maleter—. Sort que vam fer rentar la roba a l'hotel. Tindràs poca feina.

Tot seguit tornava a xiular.

Ella va sentir una punxada a dins. Al moll dels ossos. Vidres. I va agafar el fòtil. Pesava, rovellat. Va dir-li que els vols intercontinentals duraven massa.

—¿Digues? No t'entenc —va dir ell, traient el cap del maleter.

Es va veure reflectida. Ella i el vell gat del patró, a l'ull blanc del marit.

L'esquela va ser prou comentada.

© Fotografia de l'autor de Judit Pujadó.

[Report this ad](#)

[Report this ad](#)

Categoria : L'inèdit
Etiquetes : Adrià Pujol

Crea un lloc web gratuït o un blog a Wordpress.com.